

Seria HYPERION CANTOS

Hyperion
Căderea lui Hyperion
Endymion
The Rise of Endymion

DAN SIMMONS
CĂDEREA LUI
HYPERION

Ediția a II-a

Traducere din limba engleză de
MIHAI-DAN PAVELESCU

ARMADA
CLASIC

„Poate oare intra Dumnezeu într-o competiție serioasă cu creatura sa? Oare un creator, *oricare* ar fi el, poate intra într-o competiție serioasă cu creația sa?”

NORBERT WIENER *Dumnezeu și Golem, S. A.*

„...Nu se poate oare ca unele ființe superioare să fie amuzate de vreo atitudine fermecătoare, deși instinctivă, în care e posibil ca mintea mea să se manifeste, așa cum mă distrează pe mine vioiciunea unei Hermeline sau neliniștea unui Cerb? Deși o ceartă pe Stradă este un lucru detestabil, energiile ce se desfășoară în ea sunt minunate... În fața unei ființe superioare, raționamentele noastre pot să aibă același ton – deși eronate, ele pot fi minunate – Acesta-i însuși faptul în care constă Poezia.

JOHN KEATS, într-o scrisoare către fratele său

„Imaginația poate fi comparată cu visul lui Adam – el s-a trezit și a văzut că era adevărul.”

JOHN KEATS, într-o scrisoare către un prieten

In ziua în care armada a plecat la război, în ultima zi a vieții așa cum am cunoscut-o noi, am fost invitat la o petrecere. În seara aceea se țineau petreceri peste tot, pe mai bine de o sută cincizeci de planete din Web, dar *aceasta* era unica importantă.

Am anunțat acceptarea prin intermediul dataseferei, mi-am verificat starea de curățenie a celei mai elegante ținute oficiale, m-am îmbăiat și m-am bărbierit pe îndelete, m-am îmbrăcat cu grijă meticuloasă și am utilizat diskeyul de unică folosință din cipul invitației pentru a mă teleproiecta de pe Esperance pe Tau Ceti Central la ora precizată.

În emisfera aceasta a lui TC2 se însera și o lumină crepusculară bogată se revărsa peste dealurile și văile din Parcul Căprioarelor, turnurile cenușii ale Complexului Administrativ aflat hăt spre sud, sălciile plângătoare și ferigile-de-foc radiante ce mărgineau malurile fluviului Tethys, ca și peste colonadele albe ale Clădirii Guvernului. Mii de oaspeți soseau, însă personalul de securitate ne întâmpina pe fiecare în parte, ne compara codurile invitațiilor cu șabloanele ADN și ne indica barurile și bufetele prin gesturi pline de grație.

— Domnul Joseph Severn? m-a întrebat politicos ghidul.

— Da, am mințit.

Era acum numele meu, totuși nu avea să fie niciodată identitatea mea.

— Directorul executiv Gladstone dorește să discute cu dumneavoastră în decursul serii. Veți fi anunțat când este liberă pentru a vă primi.

— Perfect.

— Dacă doriți ceva care nu figurează în program, aperitive sau divertismente, este suficient să vă roștiți dorința cu glas tare și monitoarele de sol vor căuta să v-o satisfacă.

Am încuviințat din cap, am zâmbit și m-am îndepărtat. Înainte de a fi parcurs o duzină de pași, ghidul se întorsese deja spre următorii musafiri care coborau de pe platforma terminex.

Din locul în care mă aflam, pe o colină scundă, puteam vedea mii de invitați acoperind o sută de hectare de peluză impecabil întreținută; mulți se plimbau prin pădurile de arbuști și tufe tunse ornamentale. Deasupra porțiunii de iarbă pe care mă găseam, deja cufundată în umbra lizierei ce se întindea în lungul fluviului, erau grădinile propriu-zise, iar dincolo de ele se ridica structura impunătoare a Clădirii Guvernului. O formație cânta pe patioul îndepărtat și difuzoare camuflate discret purtau muzica până în colțurile cele mai îndepărtate ale Parcului Căprioarelor. Un șir constant de VEM-uri spirala, coborând din portalul teleproiector de deasupra. Câteva clipe am privit pasagerii lor colorați înveșmântați, care debarcau pe platforma de lângă terminexul pedestru. Mă fascina varietatea aparatelor de zbor; lumina seriei scliffea nu numai pe carcasa Vikkenurilor, Altzurilor și Sumatso-urilor standard, ci și pe punțile rococo ale barjelor levitaționale și pe fuzelajele metalice ale străvechilor forfecari care fuseseră pitorești pe vremea când Vechiul Pământ încă exista.

Am coborât pe panta lungă și lină către Tethys, pe lângă docul unde un asortiment incredibil de ambarcațiuni își revărsa pasagerii. Tethys era unicul fluviu care străbătea Webul, curgând prin portaluri teleproiectoare permanente și străbătând secțiuni de pe două sute de planete și sateliți, iar cei care locuiau pe malurile sale se numărau printre cei mai bogați oameni din Hegemonie. Ambarcațiunile dovedeau asta: iahturi mărețe cu creneluri, veliere mici complet acoperite de pânze și barje cu cinci niveluri, multe echipate cu dispozitive levitaționale, ambarcațiuni-locuințe complexe, dotate bineînțeles cu propriile lor teleproiectoare, insulițe mobile importate de pe oceanele lui Maui-Legământul, submarine și șalupe rapide de sport pre-Hegira, plus o sumedenie de VEM-uri nautice construite manual pe Renaștere Vector și câteva iahturi contemporane cu

acces-universal, cu contururile camuflate de suprafețele ovoidale reflectante și fără caracteristici ale câmpurilor restrictive.

Musafirii care coborau din ele erau la fel de flamboianți și impresionanți ca vehiculele lor; stilurile personale se întindeau de la ținutele de seară conservatoare pre-Hegira, purtate pe trupuri care în mod evident nu fuseseră niciodată atinse de tratamente Poulsen, până la ultima modă a acestei săptămâni de pe TC2, drapate pe siluete modelate de cei mai faimoși ARN-iști din Web. Am trecut mai departe, oprindu-mă lângă o masă lungă doar atât cât să-mi umplu farfuria cu friptură la grătar, salată, fileu de caracatiță-aeriană, curry Parvati și pâine proaspăt coaptă.

Până ce mi-am găsit un loc unde să mă așez, în apropiere de grădini, strălucirea slabă de pe cer pălise în crepuscul și stelele răsăreau. Luminile orașului din apropiere și ale Complexului Administrativ fuseseră reduse, pentru ca armada să poată fi admirată pe bolta nopții, iar văzduhul lui Tau Ceti Central era mai limpede decât fusese de multe secole.

O femeie m-a privit și a surâs:

— Sunt convinsă că ne-am mai întâlnit.

I-am răspuns tot cu un zâmbet, convins că nu ne mai întâlniserăm. Era foarte atrăgătoare, probabil de două ori mai vârstnică decât mine, apropiindu-se de șazececi de ani standard, dar părând mai tânără decât cei douăzeci și șase de ani ai mei, grație banilor și tratamentelor Poulsen. Pielea îi era atât de deschisă la culoare, încât părea aproape translucidă. Părul îi era coafat într-o coadă împletită. Sâni, mai mult dezvoltate decât ascunși de rochia vaporosă, erau perfecți. Ochii îi erau cruzi.

— Poate că da, am rostit, deși pare improbabil. Mă numesc Joseph Severn.

— Desigur, a aprobat ea. Ești pictor!

Nu eram pictor. Eram... fusesem... Poet. Însă identitatea Severn, pe care o ocupasem după moartea adevăratei mele personalități și nașterea din urmă cu un an, afirma că eram pictor. Era consemnat în fișierul meu din Totalitate.

— Mi-am amintit, a râs femeia.

Mînța. Își folosise costisitoarele implanturi comagendă ca să acceseze datasfera.

Eu nu trebuia s-o accesez... un termen greoi, redundant, pe care-l detestam în ciuda vechimii sale. Am închis ochii, mental, și eram în datasferă, lunecând pe lângă barierele superficiale ale Totalității, lunecând pe sub talazurile de date de la suprafață și urmând firul strălucitor al cordonului ei ombilical de acces în adâncurile întunecate ale fluxului „protejat” de informații.

— Mă numesc Diana Philomel, a spus ea. Soțul meu este administrator de transport sectorial în Sol Draconi Septem.

Am încuviințat și am strâns mâna care mi se întinsese. Femeia nu spusese nimic despre faptul că soțul ei fusese șeful spărgătorilor de greve ale sindicatului rânitorilor de zoaie de pe Poarta Raiului, înainte ca patronajul politic să-l fi promovat pe Sol Draconi... sau că ea însăși fusese cândva cunoscută ca Tătoasa, fostă ștoarfă, oficial, dar și pe cont propriu, pentru rezidenții conductelor-plămâni din Smârcurile Decantoare... sau că fusese arestată de două ori pentru abuz de Flashback, a doua oară rânind serios un medic din centrul de reabilitare... sau că-și otrăvisese fratele vitreg pe când avea nouă ani, după ce acesta o amenințase că-i va spune tatălui ei vitreg că se întâlnea cu un miner din Orașul Smârcurilor pe nume...

— Încântat de cunoștință, lady Philomel, am rostit.

Mâna ei era caldă. A strâns-o pe a mea o clipă prea mult.

— Nu-i ațățător? a murmurat.

— Ce anume?

A făcut un gest larg, care includea noaptea, fosfogloburile care tocmai se aprindeau, grădinile și mulțimea.

— Petrecerea... războiul... *totul!*

Am surâs, am dat din cap și am gustat din friptură. Era în sânge și destul de bună, totuși se simțea urma salină a cuvelor de clonare de pe Lusus. Caracatița părea autentică. Apărură stewarzi, oferind șampanie, și am sorbit din a mea. Era de calitate inferioară. Vinul bun, scotchul și cafeaua fuseseră cele trei luxuri ce nu putuseră fi înlocuite după moartea Vechiului Pământ.

— Crezi că războiul este necesar? am întrebat-o.

— Cum dracu' să nu fie?

Diana Philomel deschisese gura, dar soțul ei fusese cel care răspunsese. Apăruse din spatele nostru și acum se așeza pe bușteanul fals pe care mâncam. Era un bărbat voinic, cu aproape o jumătate de metru mai înalt decât mine. Adevărul însă este că eu sunt scund. Memoria îmi spune că odată am scris o epistolă în care mă ridiculizam ca „...domnul John Keats, înalt de cinci picioare”, deși am cinci picioare și un inch, destul de puțin pe vremea lui Napoleon și Wellington, iar înălțimea medie pentru bărbați era de cinci picioare și șase inchi, și ridicol de scund acum, când bărbații de pe planetele cu gravitație mijlocie au între șase și șapte picioare înălțime. Nu dețin musculatura sau conformația care să-mi îngăduie să pretind că vin de pe o planetă cu gravitație mare, așa că sunt pur și simplu scund pentru toți care mă văd. (Raportez cele de mai sus în unitățile în care gândesc... dintre toate schimbările mentale de după renașterea mea în Web, adaptarea la sistemul metric este de departe cea mai grea. Uneori refuz să încerc s-o fac.)

— De ce este războiul necesar? l-am întrebat pe Hermund Philomel, soțul Dianei.

— Fiindcă – ce dracu' – ei au cerut-o! a mârâit bărbatul.

Era genul care scârșnește mereu din molari și zvâcnește din mușchii obrazilor. Aproape lipsit de gât, avea o barbă subcutanată care sfida în mod evident depilarea, briciul și aparatul de ras. Măinile îi erau o dată și jumătate mai mari decât ale mele și mult, mult mai puternice.

— Înțeleg, am rostit.

— Nemernicii de Expulzați *au cerut-o*, a repetat el subliniindu-mi argumentul principal al discursului. Și-au bătut joc de noi pe Bressia și-acum încearcă să o facă pe... cum dracu-i zice...

— Hyperion, a zis soția lui fără să-și desprindă ochii de la mine.

— Așa, a încuviințat soțul și stăpânul ei, Hyperion. S-au pus cu noi și-acum trebuie să mergem acolo și să le-arătăm că Hegemonia nu-nghite așa ceva. Ai priceput?

Memoria mi-a spus că în copilărie fusesem trimis la Academia lui John Clarke din Enfield și că acolo existaseră destui gâlcevitori ca acesta, cu creiere mici și pumnii cât verzele. Când sosisem în școală, îi evitasem sau le cântasem în strună. După moartea mamei, după ce lumea se schimbase, mă repezeam la ei ținând pietre în pumnii mei

mici și mă ridicam de pe jos ca să lovesc iarăși, chiar și după ce-mi însângeraseră nasul și-mi spărseseră dinții cu loviturile lor.

— Am priceput, am încuviințat încet.

Am ridicat șampania proastă care-mi rămăsese și am închinat spre Diana Philomel.

— Trage-mă, a zis ea.

— Poftim?

— Trage-mă-n poză, domnule Severn. Desenează-mă! Ești pictor.

— Mă tem că n-am penel, am replicat făcând un gest neajutorat din mâna goală.

Diana Philomel a scotocit în buzunarul tunicii soțului ei și mi-a întins un creion de lumină.

— Desenează-mă. Te rog!

Am desenat-o. Portretul s-a materializat în văzduhul dintre noi, cu liniile ridicându-se și coborând, apoi revenind peste ele însele, aidoma sârmelor de neon dintr-o sculptură filiformă. Un grup mic s-a strâns să privească. Aplauze încete au ropotit, când am terminat. Desenul nu era chiar rău. Prinsesem curba lungă și voluptuoasă a gâtului ei, cosița înaltă ca o punte a părului, pomeții proeminenți... ba până și sclipirea vagă și ambiguă din ochi. Era pe cât de bun îl puteam face după ce medicația ARN și lecțiile mă pregătiseră pentru acest personaj. Adevăratul Joseph Severn ar fi putut desena mai bine... desenase mai bine. Mi-l aminteam cum mă creiona, în timp ce eram întins și muream.

Lady Diana Philomel a radiat aprobator. Domnul Hermund Philomel s-a încruntat.

— Uite-le! s-au auzit strigăte.

Mulțimea a murmurat, a icnit și a amuțit. Fosfogloburile și luminile din grădini s-au diminuat, după care s-au stins complet. Mii de oaspeți au ridicat ochii spre cer. Am șters desenul și am vârat creionul de lumină înapoi în tunica lui Hermund.

— Armada, a rostit un bărbat mai vârstnic cu aspect distins, care purta uniformă neagră a FORȚEI. A ridicat paharul pentru a arăta ceva mai tinerei lui însoțitoare: Tocmai au deschis portalul. Mai întâi vor ieși cercetașii, după aceea navele-torță de escortă.

Portalul teleproiector militar al FORȚEI nu era vizibil din locul unde ne aflam noi; bănuiam că nici în spațiul cosmic n-ar fi apărut decât ca o aberație dreptunghiulară în câmpul stelar. Totuși, se distingeau limpede jeturile de fuziune ale navelor-cercetaș; mai întâi ca un roi de licurici sau funigii fosforescenți, apoi ca niște comete arzătoare când s-au aprins propulsiile principale și au traversat regiunea de trafic cislunar a sistemului Tau Ceti. Alt icnet colectiv a reverberat când s-au materializat navele-torță, ale căror siaje de flăcări erau de o sută de ori mai lungi decât ale cercetașilor. Cerul nopții lui TC2 era brăzdat de la zenit la orizont de dăre roșu-aurii.

Aplauzele au izbucnit dintr-un focar și în câteva secunde peluzele, pajiștile și grădinile oficiale din Parcul Căprioarelor al Clădirii Guvernului se umpluseră de ovații, aplauze și fluierături, când mulțimea bine îmbrăcată de miliardari, oficialități guvernamentale și membri ai caselor nobile de pe o sută de planete a uitat de toate, cu excepția naționalismului și a unei patimi de război deșteptate după mai bine de un secol și jumătate de stagnare.

Eu n-am aplaudat. Ignorat de cei din jur, mi-am încheiat toastul – nu către lady Philomel, ci către stupiditatea permanentă a rasei mele – și am terminat șampania. Se răsuflesc.

Pe cer, navele cele mai importante ale flotei translataseră în interiorul sistemului. Dintr-o atingere infimă a datasferei – acum suprafața ei era agitată de talazuri informaționale, astfel că semăna cu un ocean răscolit de furtună –, știam că armada FORȚĂ: spațiu consta din peste o sută de nave-spin principale: portavioane de atac negru-mat, care semănau cu niște sulite azvârlite, cu brațele lansatoare pliate, nave de comandă 3-C, minunate și greoaie ca meteori din cristal negru, distrugătoare bulbucate ce semănau cu nave-torță crescute excesiv, ceea ce și erau, de fapt, patrule de apărare a frontierelor, care erau mai mult energie decât materie și ale căror masive câmpuri restrictive erau acum setate pe reflexie totală – oglinzi scânteietoare ce reflectau Tau Ceti și sutele de dăre de foc din jurul lor –, crucișătoare iuți, care se mișcau ca rechinii printre bancurile de nave mai lente, transportoare mătăhăloase de trupe, în ale căror cale de zero g se aflau mii de pușcași marini și zeci de nave de susținere – fregate, vânători rapizi, RPB-uri de torpile,

patrute de relee pentru sperlumițe și NaveleSalt teleproiectoare în sine, dodecaedre masive cu imense rețele de antene și sonde automate.

De jur împrejurul flotei, menținute la o distanță sigură de controlul traficului, fulgerau iahturile, velierele solare și navele private din interiorul sistemului, ale căror pânze capturau lumina soarelui și reflectau gloria armadei.

Oaspeții de pe domeniul Clădirii Guvernului ovaționau și aplaudau. Domnul în uniformă neagră FORȚĂ plângea discret. În apropiere, videocamere camuflate și imaguri de bandă largă purtau momentele pe toate planetele din Web și – prin intermediul sperlumițelor – pe zeci de planete ce nu făceau parte din Web.

Am clătinat din cap și am rămas așezat.

— Domnul Severn?

O membră a personalului de securitate se oprise lângă mine.

— Da?

Ea a arătat spre clădirea executivului.

— Directorul executiv Gladstone vă așteaptă.